

Eerste Kamer mogen geloven, dan heeft de heer Oosterhuis (P. v. d. A.), tevens hoofdbestuurder van het N.V.V., nogal wat men noemt „op staan te snijden”. We hadden nu een behoorlijke oudervoorziening, kregen werkloosheidsverzekering, kinderbijslag, consumentencrediet, etc., kortom we hadden het zo kwaad nog niet. Toen de kolenwerkers, nog maar kort geleden, gedeeltelijk onder eigen leiding, gedeeltelijk met steun van de E.V.C. eveneens voor verbetering van hun lonen in staking waren, was het in het Unie-kamp ach en wee. Toen was men tegen de staking en verweet men de stakers zelfs dat ze door hun actie de afsluiting van een C.A.O. in de weg stonden. De stakers hebben toen tijdelijk hun staking opgeheven, niets stond de onderhandelingen dus meer in de weg. En nu wil men zelf een staking proclameren. Onbegrijpelijk.

Of..... en dit kan misschien ook een of de uitleg zijn. Uit hetzelfde kamer-verslag tekenden we op, uit de mond van dezelfde reeds genoemde heer Oosterhuis, „dat er in de toekomst ook rekening moet worden gehouden met allerlei psychologische problemen. Arbeiders hebben een speciale mentaliteit.”

Dat kan het hem dus zijn. De Unie bedrijft psychologie, wil rekening houden met een speciale arbeidersmentaliteit en daarom nu een staking proclameren. 't Is waar, we vergeten dat steeds, maar er zijn dit jaar nog zoiets als verkiezingen en dan moet je natuurlijk een beetje radicaal gaan doen, wil je de arbeiders trekken. Concurreren met „radicalen”. Als die arbeiders het nu maar door hebben en het vertikken om zich voor het karretje van de Unie te laten spannen, maar zelfstandig voor hun belangen blijven opkomen. Dan tonen ze tenminste, dat ze in ieder geval in het bezit zijn van de juiste mentaliteit en zetten dan tevens die Unie-psychologen, wat je noemt, in hun hemd.

Ons persfonds

Spartacus op de Vesuvius

7de VERANTWOORDING FEBRUARI '48.

J. L. f 0.50; S. H. f 0.50; J. V. f 1.—; J. de G. f 1.—; J. de G. f 3.—; H. G. L. f 10.—; S. D. M. f 1.—; B. N. f 2.50; J. V. f 10.—; W. v. d. W. f 1.—; H. G. K. f 0.50; allen te A. J. H. B. te Z. f 2.—; B. B. te Z. f 4.—. Totaal f 27.—.

Verder ontvingen wij nog:

J. B. te A. f 1.—; K. P. te A. f 1.50; F. B. te A. f 1.—; C. te B. f 2.50; J. N. te A. f 0.50; Ch. S. te A. f 1.—; H. G. K. te A. f 0.50; lezers Spaarn-dam f 1.—; K. B. te A. f 1.—; lezers West f 2.85. Totaal f 12.85.

Over de Vlam ontvangen:

J. de G. te O. f 3.50; G. V. te Z. f 9.12; H. B. te B. f 2.50; kleine bijdragen tezamen f 5.50. Totaal f 20.62.

Vorige verantwoording f 866.21.

Totaal generaal f 936.68.

Zeven jaar in Siberië

Op verzoek van de N.B.V.S. brengen wij, verkort, het onderstaande bericht.

Het orgaan van de C.N.T. in Frankrijk brengt nadere bijzonderheden over de in Karaganda in een concentratiekamp gevangen gehouden Spaanse

SPARTACUS IN NEDERLAND

Mei 1940. De grijs-groene soldatenuniformen trekken door Europa, overschrijden de verschillende grenzen, en de in die uitrusting gestoken Duitse proletariërs galmen het Horst Wessellied langs de wegen en spoorbanen. De dreunende formaties met het Duitse oorlogskruis gemerkte vliegtuigen en de op fortten gelijkende oorlogstanks, drijven de legers der aan hen vijandelijke machten voor zich uit.

De tweede wereldoorlog is zijn bewegingsfase begonnen. Europa geraakt onder de fascistische soldatenhiel. Nederland, België en Frankrijk treft dit lot.

Zelfs in de illusies is er nu niet meer, zoals in 1914, een arbeidersklasse, die de oorlog keren zal. De Duitse sociaal-democratie is in 1933 ten offer gevallen aan haar eigen reactionnaire staatspolitiek en met haar is de ganse Duitse arbeidersklasse in de fascistisch-kapitalistische slavernij geraakt. De Russische staatspolitiek sloot op 23 Augustus 1939 een vriendschapsverdrag met Hitler-Duitsland. De Westerse „sociaal-democraten” staan wederom in het nationale front. Zelfs voor illusies is geen plaats.

Ieder en alles is verdwaaard door nationalisme, door de kapitalistische machten zorgvuldig gekweekt. En toch, ook deze tweede wereldoorlog is van imperialistische aard. De miljoenenmassa's worden opnieuw ingezet voor een kapitalistische herverdeling van de wereld. Zal de waarheid, het klassewoord dan in het geheel niet meer worden gehoord?

Nog zijn de militaire operaties in het Westen niet geheel en al geëindigd, of in dit land en België zoeken de revolutionairen de verbroken contacten te herstellen. Het beste deel van de Nederlandse R.S.A.P. zal het werk voortzetten onder de naam „Het Derde Front” en in België gebeurt hetzelfde onder de naam „Contre le Courant”, tegen de stroom. Zij zullen internationalisme en klassenstrijd, strijd tegen de imperialistische oorlog, blijven propaganderen.

Zij hebben woord gehouden, deze kameraden, oude politieke strijders, jonge industriële stadsarbeiders, knokkige kerels van het platteland. Vol-

gehouden, tot voor velen van hen, het bittere einde kwam neen..... het verheven, schone einde met het lied van de Internationale, die eens heersen zal.

In Januari 1941 is Het Derde Front in zoverre georganiseerd, dat de formatie in staat is tweemaal per maand een blad, soms gestencild, vaak gedrukt, uit te geven. „Spartacus meldt zich” is het eerste hoofdartikel en Spartacus is dus de naam van het blad. Het zwerft met zijn opstandige klas-setaal van huis tot huis, van stad naar stad, door dorpen en buurten. Het wordt uitgedragen door hen, die bereid zijn alles te geven. Nog is niets van ander verzetwerk te zien. Nog zijn er geen bonnen en geen stamkaarten en geen persoonsbewijzen voor hen, die het illegale leven moeten aanvaarden. Maar Spartacus moet leven zonder dat alles, want Spartacus is de vogelvrije opstandeling.

Hij weert zich met de krant, met uit te strooien snippers opwekkend tot verzet tegen de jodenvervolgelingen, geeft complete brochures uit en neemt een ernstig aandeel in de propaganda voor en de doorvoering van de Februari-staking van 1941. Na de oprichting van het N.A.F., als instituut van staatsvakbeweging, verspreidt Spartacus een manifest, dat eindigt: „Treedt uit de vakbeweging. Leve de strijdcomité's. Zo leeft en strijdt Spartacus onder de moeilijkste omstandigheden. Wanneer het eindelijk in Februari en Maart 1942 de Sicherheits-Dienst der fascistien gelukt Sneevliet, Menist, Dolleman en een aantal andere kameraden te grijpen en te vermoorden, dan sluit zich opnieuw een periode af van dapper klasseverzet. Dan is hun vraag in het eerste nummer van de krant, of zij moreel het recht zouden hebben de erenaam Spartacus te voeren, op harde wijze bevestigend beantwoordt. Dan is tot het einde waar gebleven, hetgeen zij zelf antwoorden: „Wij blijven en blijven, omdat de geest van Spartacus in ons leeft.”

Zij vielen als opstandelingen uit de slavenklasse. Maar Spartacus leeft. Over de voortzetting van het werk de volgende week.

Sociale rechtvaardigheid voor D. U. W. - arbeiders

Bij de behandeling in de Tweede Kamer van de begroting van Wederopbouw en Volkshuisvesting heeft de Partij van de Arbeid, volgens „Het Vrije Volk” een warm pleidooi gehouden voor de D.U.W.-arbeiders.

Hoewel reeds enige weken geleden, menen wij daarop nog de aandacht te moeten vestigen.

Hoe warm dit pleidooi geweest is, laten we dan gaarne aan de beoordeling van de D.U.W.-arbeiders zelf over, als we lezen, dat de afgevaardigde van de P.v.d.Arb. de minister, eveneens lid van deze partij, verzocht een zodanige regeling te treffen, dat voor regenverlet met terugwerkende kracht 80 % van het loon wordt uitbetaald en dat het lichtverlet in de donkere wintermaanden van 45 tot 48 uur wordt uitgebreid. Verder werd nog verzocht, de lonen op 64 cent per uur te brengen.

Als deze wensen vervuld worden, zal het loon bij slecht winterweer gebracht worden op 80 % van 48 maal 64 cent, of f 24.58 per week. Zegge en schrijve, vier en twintig papieren guldens, plus centen.

De minister erkende, dat het hier ging om „sociale rechtvaardigheid” en een..... juist economisch beleid. Hij deed de toezegging, dat hij de zaken met minister Drees zal bespreken.

„Dat lijkt ons voldoende om rustig af te wachten,” zegt de redactie van het democratisch-socialistisch dagblad, wier redacteurs, zeker met een wekelijks inkomen van f 100.— en meer, over de sociale rechtvaardigheid oordelen t.a.v. de D.U.W.-arbeiders.

Was het de aarts-reactionnaire Kuiper niet, die zei: „Ze kunnen niet wachten, geen dag en geen uur?” Rustig afwachten, D.U.W.-arbeiders.

20 MAART 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 12

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Ultg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Wij zijn er en wij blijven er En ons zal de zege zijn

Aan alle klassebewuste arbeiders!

Het is nodig een ernstig geluid te laten horen. De strijd van de arbeidersklasse is de laatste maanden een zeer moeilijke periode ingegaan. Langzamerhand kwam in verschillende landen de arbeidersklasse tot ernstig verweer tegen de onhoudbare na-oorlogse en nieuwe kapitalistische verhoudingen. De omstandigheden waaronder dat verweer plaats vond, veroorzaakten, dat steeds meerdere strijdbereide arbeiders gingen begrijpen, dat de klasse nieuwe wegen moest zoeken. Nieuwe wegen, waarbij het zelfstandig en massaal optreden van de bedrijfsarbeiders één van de kenmerkende symptomen moest zijn. Nieuwe wegen, waarbij ook het begrip, dat de strijd uiteindelijk tegen de gehele georganiseerde kapitaalsmacht, met inbegrip van de staat, dus tegen het gehele stelsel zou moeten worden gevoerd, ingang zou vinden. Nieuwe wegen ten slotte, die leiden moeten tot een strijd om de beheersing van de productiemiddelen door de arbeiders zelf.

— o —

Spartacus, propageerde, zowel in het tijdvak van de eerste wereldoorlog in Duitsland, als tijdens en na de tweede wereldoorlog in Nederland naast de internationale solidariteit, het zelfstandig optreden van de klasse. En het werd duidelijk, dat door de ontwikkeling van het kapitalisme, en zijn organisatie in enkele steeds machtiger imperialistische bloks, gepaard met de steeds belangrijker functie, die de staten in het economische leven gingen vervullen, deze ideeën der internationale arbeiderssolidariteit en de zelfwerkzaamheid van de klasse, voortdurend van groter betekenis werden.

— o —

De bijzondere moeilijkheden voor de arbeidersbeweging in de komende periode waarop wij de aandacht wilden vestigen, houden verband met de verscherpte internationale politieke verhoudingen en in het bijzonder met Ruslands pogingen om in zijn conflict met Amerika de strijd van het internationale proletariaat uit te

buiten. Reeds de stakingen in Frankrijk in de afgelopen maanden, bewezen duidelijk waar het op deze wijze heengaat. De bedoeling is de arbeiders in hun strijd tegen hun bezittende klasse hand en span-diensten te laten verrichten ten gunste van Rusland. Het optreden van de Stalinistische partijen in verschillende landen volgens de opdrachten van de Kominform, maakten verder duidelijk, dat het er om ging het zelfstandig verzet der arbeiders om te buigen tot een onder leiding der stalinistische bureaucraten ge-disciplineerde actie tegen het Marchall-plan niet alleen, maar tevens voor inschakeling in de Russische economie. De comité's van actie in Tsjecho-Slowakije hebben die diensten, onder volledige terzijdestelling van de idealen, die klassebewuste arbeiders bezitten inzake de machtsverovering door de klasse door-middel van zelfstandige comité's en raden, ten volle aan het Russische imperialisme verleend. Direct daarna klinken door geheel Europa de stalinistische leuzen tot oprichting van comité's van actie. In de vorming van zulke aan Rusland dienstbare comité's, die de arbeiders wel tot strijd, maar niet tot eigen zelfstandige strijd oproepen, ligt het grote gevaar, waarop wij menen de aandacht te moeten vestigen.

— o —

Ongetwijfeld moet en zal de klasse tot verweer komen tegen de kapitalistische uitbuiting. Het is nodig en..... historisch onvermijdelijk.

De inschakeling in het kapitalistische systeem van alle partijen en organisaties, ook van die der oude arbeidersbeweging, de groei naar staatskapitalistische vormen, worden een steeds grotere bedreiging voor de arbeidersklasse. De vak-organisaties waaraan nog velen gehecht zijn, zijn instrumenten geworden om de arbeiders te knevelen. Een aan het kapitalisme verknochte bureaucratie regelt in overleg met de organen van de vijandige klasse, de arbeidsvoorwaarden en de lonen. De overheid bepaalt het schrale na-oorlogse voedselrantsoen, regelt de waarde van de munt, beslist wat zal worden

ingevoerd en wat de arbeider dus wel en niet zal kunnen bekomen. Zelfs alle sociale maatregelen krijgen steeds meer de strekking, hem de beschikking over eigen leven te ontfutselen; hem te maken tot een machteloos en futloos stuk materiaal, dat alleen dienstig is meerwaarde voort te brengen, teneinde de macht van zijn heersers te vergroten. Overal en met alles, is die strekking in het kapitalisme te constateren. De vrije loonarbeid uit het jonge kapitalisme verdwijnt en wordt verwisseld voor de totalitaire knechtschap. Hitler-Duitsland was op dit terrein ongetijfeld verder gevorderd dan de westerse kapitalistische landen, maar met rasse schreden gaat de gehele wereld die weg op.

Een slavernij, erger dan de oude loon-slavernij, bedreigt het internationale proletariaat. Voor de meest-klassebewuste arbeiders wordt de theorie van het marxisme, dat de arbeidersslavernij berust op het feit, dat de arbeiders niet zelf hun productiemiddelen, de mijnen, de machines, de spoorwegen, de grote scheepvaartlijnen enz., beheersen, een levend begrip. Het besef is groeiende, dat het wezen van de klassenstrijd neerkomt op de vraag, wie het economische leven beheersen zal. Nog zijn het maar kleine formaties in alle landen, die uit dit bewustzijn, ook de uiteindelijke resultaten van de Russische revolutie niet als socialisme, maar als staatskapitalisme herkennen. De verbreiding van dit inzicht is een levenskwestie voor onze klasse. Eerst wanneer zij tot het besef komt, wat het huidige Rusland is, eerst dan zal het haar mogelijk zijn, alle illusies te vernietigen.

Eerst dan kan het inzicht groeien, dat er geen macht ter wereld is, die het voor de arbeiders zal opnemen, maar dat het werk van het werkelijk vrijvechten van de klasse, het werk van die klasse zelf moet zijn. Dat zij niet eerder vrij zal worden, dan wanneer zij de productiemiddelen zelf zal beheersen.

— o —

Het is nodig een ernstig geluid te laten horen. Wij zijn een moeilijke periode in gegaan. De tegenstellingen tussen de wereldmachten, het westerse monopolie-kapitalisme en het Russische staatskapitalisme, verscherpen zich van dag tot dag. Beiden willen zij de uitbuiting van het wereldproletariaat. Beiden trachten zij het voor hun doeleinden te benutten. De arbeidersklasse moet leren zich tegen

beiden te verzetten en opnieuw is het de taak van Spartacus, de taak van alle klassebewuste arbeiders, midden in de klasse, dierend en voorlichtend te werken aan het tot stand komen van het derde, het proletarische, het klassefront. Onze stem is nog zwak en de gevaren, die de klasse bedreigen, zijn onnoemelijk groot. Allen, die klasse-inzicht bezitten moeten helpen, want het gaat om het beste, om onze werkelijke klassevrijheid, om onze persoonlijke vrijheid, om het menszijn. Het gaat er om te kiezen tussen totalitaire onderwerpingheid of het vestigen van een gemeenschap van vrije en gelijke producenten. Het gaat er om, keus te doen tussen gebondenheid van de geest, of de vrije ontplooiing van het menselijke denken. Het gaat er om, weg te zinken in dwingelandij en barbaarsheid, of zelf de weg te openen tot nieuwe maatschappelijke groei, tot hoogten als tot dusverre nimmer werden bereikt. Het is onze klasse, de arbeidersklasse, die voor de oplossing van deze problemen verantwoordelijk is en wij met haar.

— o —

De tegenstellingen tussen de imperialistische machten nemen toe. Helaas, neemt een deel van de klasse plaats in het front van de monopolistische machten uit het Westen, door achter de sociaal-democraten en haar vakbeweging te sjokken. Maar even betreurenswaardig is het, dat anderen zich op sleepstapels laten nemen door het Russische imperialisme. Er zijn in het verleden, ook in onze naaste kringen, stemmen op gegaan die aandrongen op matiging bij de bestrijding van wat men dan noemde „andere delen van de arbeidersbeweging“. Wij moeten ons de taak waarvoor we staan goed indenken. Kapitalisme is kapitalisme; onverschillig van welk praedicaat het is voorzien. Het monopoliekapitalisme is onze vijand. Het Russische staatskapitalisme is dat evenzeer. Ja, het gevaar van het laatste is zeker niet minder groot, omdat het zich hult in het kleed van Socialisme of Communisme. Maar elke veronderstelling van socialisme of communisme daar is leugen en bedrog. Alle goede bedoelingen tijdens de revolutionaire periode van omstreeks 1917 kunnen niet uitwisen, dat in Rusland staatskapitalisme is gegroeid en dat de arbeidersklasse in loonslavernij is gebleven. De leugens en bedrog, worden slechts gebruikt om de macht van het Russische imperialisme te vergroten en om tezelfdertijd het zelfstandig optreden van de arbeidersklasse te breken, want ook dat laatste is niet in het belang der Russische machthebbers. Natuurlijk maakt de andere imperialistische machtsformatie front tegen deze actie. Zij kan de desorganisatie en de afbrokkeling van haar macht niet dulden. Maar gelijktijdig krijgt zij een scherp wapen in de hand tegen ieder optreden van de arbeidersklasse. Ook wanneer die haar eigen zelfstandige strijd voert, zal haar de beschuldiging worden toegevoerd Russische knechtendiensten te verrichten.

Steeds weer heeft Rusland van na 1917
Vervolg op pag. 4

Prof. Romme's streven

In een brochure, geschreven door Prof. Romme en getiteld: Verbreiding van Privaat-Eigendom, lezen we op bladzijde 3:
„dat tot de voorwerpen van aanblijvende overheidsovername moet komen te behoren de verbreiding van den eigendom“
en verder op diezelfde bladzijde vinden we de reden van dit streven, n.l.
„Bij te dragen tot de orde en de rust in de samenleving.“

Evenals de Sociaal-Democraten en de Bolsjewieken wil hij dus de Staatsmacht gebruiken om de economische verhoudingen te regelen. Bezien we dit even nader, dan moeten we ons wel realiseren, dat de Prof onder de „Samenleving“ verstaat de „Kapitalistische ORDE“.

Hoe komt nu, volgens de schrijver van de brochure, de „onrust“ in deze samenleving?
Doordat grote groepen arbeiders zich gaan verzetten tegen de gevolgen van de maatschappelijke structuur, en daarmee tenslotte tegen deze structuur zelf.

En dat laatste mag natuurlijk niet.
De hoogste macht in de Katholieke Kerk (de Paus) heeft zich nu eenmaal uitgesproken voor de „instandhouding van het kapitalisme. De strekking van de Encycliek „Quadragesimo Anno“, waarnaar elke Katholiek zich moet oriënteren, is: Er moeten brave arbeiders en brave kapitalisten zijn. En nu wil Prof. Romme in zijn geschrift proberen de arbeiders te doen geloven, dat zij als brave arbeiders ook een beetje kapitalist kunnen worden.

Na de eerste wereldoorlog, gaat de schrijver voort, was er een tendens „de arbeiders te betrekken in de winst en soms ook in het kapitaal ener

onderneming“, maar dat door „werkloosheid de actie voor vermogensvorming verbeide. De actie moest op een mislukking uitloopen. Naar onze mening is dat thans anders. De huidige voorwaarden zijn gunstig om de vermogensvorming door werknemers op brede basis te organiseren.“

Dit schreef Romme in 1945.
Maar in De Volkskrant van 9 Febr. '48 staat boven de Vastenbrief, met een dikke kop:
„Herstelt u temidden van geestelijke en stoffelijke wanorde!“

Je zou ze zeggen, wat een gunstige voorwaarden om te sparen. Trouwens, Romme zelf schreef 22 Jan. j.l. in een artikel, dat als opschrift droeg: ARMOEVEDELING.

„Dat wij in het na-oorlogse Nederland er voor staan, de nationale armoede rechtvaardig te verdelen, is blijkens een slagzin geworden.“

De ervaring leert de arbeiders, dat de werkelijkheid anders is dan de mooie smoesjes, die ze te horen krijgen. Maar Romme laat ze ook duidelijk zien, dat deze voorspiegelingen niet anders zijn dan pogingen de arbeiders af te leiden van, wat overal groeiende is, n.l. het besef, dat de producenten zelf de macht over de productie moeten hebben. Want verder lezende, treft ons de volgende opmerking:

„Dit geschrift handelt over WINSTVERDELING en niet over MEDEZEGGENSCHAP. Men geve de arbeider medezeggenschap, niet als kapitaalverschaffer, maar juist als arbeider.“

Van te voren staat dus al vast, dat de invloed van de werkers op de gang van zaken in het bedrijf, door al dat (eventuele) gespaar toch niet groter zou worden.

Een lezer schrijft ons:

Zijn we zo fanatiek-sectarisch, dat we niet iets goeds of moois kunnen ontdekken bij mensen, die niet voor de volle honderd procent met ons eens zijn?

Integendeel, omdat we het maatschappelijk gebeuren van heden willen ontleden, moeten we dat van het verleden kennen en dan komen we vanzelf tot waardering van gedachten en daden, die nu niet meer de onze kunnen zijn.

Het zou onzinnig zijn, de grote voorman der arbeiders, Domela kwalijk te nemen, dat hij de propaganda voor de bedrijfsraden niet gevoerd heeft. We kunnen een Gorter niet verwijten, dat hij tot in zijn laatste brochures, niet in zijn laatste verzen, staats-socialist was.

De beweging van vroeger en de personen, die de dragers waren van de vroegere principes, moeten we in het raam van de historie zien en zo beoordelen, veroordelen of eren.

Verder zijn er ook nog natuur en menselijke gevoelens, die buiten de strijd der arbeiders liggen. Niemand, al is hij met verstand en gevoel Marxist kan Marx bewonderen in zijn verhouding tot Engels als vriend, de trouw van de laatste echter is ontroerend.

Waardering is bij ons dus niet begrensd door lidmaatschap. Spartacus echter heeft de plicht zo scherp mogelijk te zien en te zeggen. Scherp in de betekenis van duidelijk.

Ook, wanneer dat in de ogen van anderen on-aangenaam-scherp is. Daarom moeten we open en eerlijk schrijven, dat het niet juist is, boven een artikel moed versiegels van H. Roland Holst aan te halen. Niet, omdat deze dichteres geen mooie

gedachten in schoone vormen tot uitdrukking heeft gebracht, maar omdat zij als politiek figuur boven dit artikel in Spartacus niet hoort. Zij heeft een rol gespeeld bij de propaganda voor Bedrijfsorganisaties. Het was juist R.H., die in 1920 de moed miste, de mede door haar begonnen propaganda voor de radengedachte voort te zetten. Men kan uit eerbied voor de oude kunstenaars daar een welwillende verklaring voor zoeken, maar het feit blijft.

Wil men verzen citeren, dan kan men Gorter's woorden nemen, de Kunst van hem, die tot zijn dood het positieve, dat de Russische en Duitse revolutie ons gaf, trouw bleef.

Onderschrift van de redactie.
Het gaat er minder om of het Henr. Roland-Holst is, die deze dichtregels heeft geschreven. Het moet er in hoofdzaak om gaan, of ze in goede en schone vorm onze gedachten weergeven. Immers, ook de kunstenaar is niet scheppende uit zichzelf, maar uit het leven en de maatschappij. Wat daar door ontstaat, behoort allen, ongeacht overigens of de levenshouding en eventueel latere levensbeschouwing van hem of haar op wiens of wier naam het kunstproduct staat, ons verder en bij voortdurende aanstaet.

Evenals de kunstenaar, moet hij, die van het product geniet, zich indenken in deze idee der gemeenschap, zoals die onder andere door Van Collem meermalen werd bezongen en waarvan wij elders een voorbeeld geven, al slaat dat voorbeeld dan ook meer op de natuur, dan op de maatschappij.

Uit „Liederen der Gemeenschap“

van A. van Collem.

Ik ben van alle zelfbegeerte vrij.
Er is niets meer van een bezit in mij.
Ik kan niet denken aan mijzelf als deel.
Ik kan slechts denken aan het geheel.
Ik wil zijn als de aarde, de omzoomde.
Ik wil zijn als de hemel, de omzomde.
Een gouden-trillende, een klankbesaarde.
Zon wil ik zijn voor de moeder aarde.
Ik wil haar zijn een mantel voor de nacht.
Zoals de duisternisse die voortbracht.
Ik wil mijn lichaam gans in gouden sterren hullen.
Ik wil mijn lichaam met de zeeën vullen.
En spuiten uit mijn longen een geruis.
Van zilte verzen door het wereldhuis.
Want al mijn verzen heeft de zee gemaakt.
De zon die heeft hen op de fruid geraakt.
De bolle wind die heeft ze opgenomen.
En omgewenteld en uit mij doen stromen.
Ik heb ze nageluisd in hun klank.
Ik heb ze nagestameld met mijn dank.
Want in een ogenblik van zalig gouden.
Vreugde, heb ik ze in mij vastgehouden.
Nu geeft ik ze aan wind en zeeën vrij.
Ze zijn van hen, ze waren niet van mij.

Spartacus Voorjaars-Conferentie

Onze conferentie die aanvankelijk was bepaald op de Paasdagen, is op verzoek verschoven naar Zaterdag en Zondag 3 en 4 April a.s.

Zij vindt ditmaal wederom plaats in Amsterdam, in gebouw „De Arend“, Breeuwerstraat hoek Planciusstraat. De kernen en werkgroepen krijgen dezer dagen een nieuw nummer van het interne orgaan „Contact in Eigen Kring“, dat hen volledig zal inlichten omtrent de stand van zaken en van datgene wat op de conferentie zal worden besproken.

Zaterdagmiddag aanvangende om precies vijf uur, wordt een huishoudelijke zitting gehouden. Deze is alleen toegankelijk voor bondsleden.

Hiermede worden echter voor alle andere zittingen alle Spartacus-vrienden uitgenodigd. Het is echter noodzakelijk, dat zij zich vooraf schriftelijk opgeven en wel vóór Zondag 28 Maart. De plaatsruimte is beperkt en ook andere omstandigheden o.a. logieskwesties, maken het gewenst deze eis te stellen. In die zin blijft dus de conferentie een min of meer besloten karakter dragen.

De eerste gewone zitting vangt Zaterdagavond om 8 uur aan. Zondagmorgen wordt de conferentie om 10 uur voortgezet en duurt dan tot 4 uur n.m.

Als onderwerp komt aan de orde:
De organisatie van de klassenstrijd en de organisatie en de grondslagen van de wordende communistische samenleving.
Ook kern-n, werkgroepen en verspreide leden worden verzocht, opgave te doen van hun voornemen aanwezig te zijn.

De werkgroep-contact.
Communistenbond Spartacus.
Postbus 7046, Amsterdam Z.2.

VRIJHEID (2)

had geïnvesteerd, dat zo rendabel mogelijk gemaakt moest worden.

Intussen weten de leiders, wat voor vlees zij in de kuip hebben. De proletariërs hebben reeds dwijls bewezen, dat zij een zelfstandige macht kunnen zijn. Zij zijn in buurten open gehoopt, in fabrieken verzameld waar zij de kostbare voor het leven noodzakelijke machines bedienen en zij vormen de massa in het leger. Zij vormen een macht en kunnen vormen de macht. Het hangt er maar van af, wat zich in de hoofden en harten afspeelt. Het geringste blijk van zelfstandigheid moet daarom worden onderdrukt, zij zijn een immer dreigende macht, die de plannen der leiders in de war kan sturen en hen geheel kan overweldigen.

Er zijn dromers, die menen, dat dit staatskapitalisme, dat zij staatsocialisme oplegen te noemen, niet zo hard behoeft te zijn, dat het „democratie“ kan zijn. Dit zou waar zijn, als de economische en politieke verhoudingen niet het doen en laten der mensen bepaalden. De oorspronkelijke leiders der Russische revolutie hebben ook niet bedoeld de arbeiders opnieuw te onderdrukken. Doch zij, die er deze sentimentaliteit op na hielden zijn „geliquideerd“ en de arbeiders, die zich niet konden schikken, zitten in concentratiekampen.

Een dergelijk stelsel kan niet velen, dat er op een of andere manier een spaak in het wiel wordt gestoken, de strafte discipline en de strengste gehoorzaamheid zijn nodig. Hieraan kan men mede werken of verdwijnen.

Waarop de opvatting van een democratisch-staatsocialisme gebaseerd is? Niet op de dwingende economische noodzaak, maar op de goede bedoelingen der leidende figuren. Aan hun bedoelingen willen wij niet twijfelen, maar evenmin twijfelen wij aan de staats-socialistische noodzaak, of deze bedoelingen op zij te zetten of te verdwijnen. Er is nog nooit een stelsel in het leven gekomen of gehandhaafd door de goede bedoelingen. De bedoelingen worden door de noodzaak van een economisch en politiek stelsel opgedrongen. Geen sentimentaliteit dus, tenzij voorgewende valse sentimentaliteit om de massa te bedriegen, en zo'n stelsel te vestigen of staande te houden.

Zo denken de Stalinisten. Mogen zij ook al de

mond vol hebben over democratie, hun leiders weten dromers goed, dat vrijheid, democratie en staats-socialisme elkaar niet verdragen. Wel bewust wordt er heftig mee geschermd om wat onnozele hansen uit het „democratisch“ kamp aan hen zijde te krijgen, lieden, die in bedoelingen geloven. Dat zij zelf niet in „bedoelingen“ geloven, bewijzen niet alleen hun daden, maar wordt ook verklaard door hun Marxistische afkomst. Zij zijn in dit opzicht werkelijkheidspolitiekers, geen illusionisten. Allen, die van democratie en vrijheid ernst willen maken, maken zich in hun ogen schuldig aan sentimentaliteit, aan verlot liberalisme en moeten als zodanig „geliquideerd“ worden. Zij, die dus de partij volgen en haar politiek niet begrijpen, ernstig geloven in democratie en vrijheid, zullen, wanneer de Stalinisten de macht hebben, daarvoor met hun leven moeten boeten, zoals velen daarvoor reeds geboet hebben in het vaderland der arbeiders. Of zoals het in de roman van Koestler heet, zij moeten „betalen“. Democratie is dus bedrog, hetzij gepropageerd met de beste bedoelingen, of gebruikt als welbewuste list om aanhang te winnen. Democratie kan niet bestaan in een verband dat zich in tegenstellingen ontwikkelt. Democratie onderstelt eenheid van belangen. Daarom kunnen democratie en vrijheid alleen bestaan, wanneer de arbeiders één zijn. Dan kan zij heersen binnen hun eigen organisaties. Het verdwijnen van democratie en vrijheid binnen de oude arbeidersorganisaties is een bewijs, dat er tegenstrijdigheid van belangen is binnen gesloten, waardoor tegenstrijdigheid van doelstelling ontstaat. Openlijke of bedekte strijd om de leiding vindt dan plaats. De democratie wordt nog slechts met de mond beleiden, de leidende democratie deelt de lakens uit, en de opposanten zijn de „vijanden van het volk“. Het bedrog met democratie en vrijheid, eens door de vroegere socialistische in onze kapitalistische samenleving geconstateerd, wordt door de Stalinisten uitgebreid tot de eigen organisatie, zij doen dit welbewust en overtuigd, dat toch eens de werkelijke vrijheid zal heersen. Hun standpunt laat geen andere zienswijze toe. Het verschuift de vrijheid naar de toekomst. De „vijanden van het volk“ kunnen geen „vrijheid“ genieten, maar dan kan er

voor de arbeidersklasse ook geen vrijheid zijn. menen zij, ieder uit deze klasse, die vrijheid en democratie zou eisen, zou onmiddellijk bij de vijanden des volks worden ingedeeld, zoals in Rusland dan ook werkelijk gebeurt. Dat komt, omdat zij de komst van het communisme slechts over de fase van het staatsocialisme mogelijk achten. Van bovenaf moet dit staatsocialisme gevestigd worden, door vorming van een streng gedisciplineerde partij, die de leiding zonder bedenken behoort te voeren. Van tevoren moeten zoveel mogelijk allerlei leidend functies in de staat worden bezet, die bij eventuele acties als evenzovele steunpunten kunnen dienen. Hun leuze „van onderen op“ moet dienen om de massa's mee te krijgen, geen bedrog of leugen is hierbij te erg, dat hij voor het „goede doel“ geschuwd zou worden. Dit overbodig werpen van iedere democratie heeft geleid tot Machiavellisme: het doel heiligt de middelen.

Doch voltrekt niet iedere maatschappelijke strijd zich, huichelachtig en verstuurd of openlijk en brutaal onder deze practijk? Dit is zeker waar, doch het bleek dan ook altijd, dat het doel maar een beperkt heil op het oog had, namelijk van een groep of klasse, dat het nooit uitliep op het heil voor allen. Het heil van allen kan slechts bereikt worden, wanneer de uitkomst van de strijd kan zijn het verdwijnen van alle tegenstellingen onder de mensen. Alleen op een dergelijke maatschappelijke harmonie kan werkelijke democratie en vrijheid voor allen gegrondvest worden. De strijdslust daarvoor moeten binnen hun eigen rijen deze democratie tot werkelijkheid kunnen maken. De arbeidersklasse kan dit en moet dit, op straffe van mee te werken aan een onderdrukking, en onder te gaan in een pool van machiavellistische modder en bloed, erger dan de eeuwen ooit aanschouwd hebben. Hun zuivere strijd als gelijken vanuit de fabrieken en werkplaatsen, zonder vreemde inmenging, biedt daarvoor, slechts een waarborg. Geen leiding van buiten af, maar democratisch samenwerken onder eigen gekozen en door hen zelf gecontroleerde leiders, kan de vrijheid verwerven voor het gehele menselijke geslacht, voor allen, die arbeiden.

Dan kan ook met recht aan de vijanden van het volk, de vijanden der democratie, de vrijheid onthouden worden, totdat zij vernietigd zijn of opgenomen in het democratisch geheel.

Slot volgt.

te zien gegeven, dat het in revolutionaire situaties, in China, in Duitsland, in Spanje, in Griekenland enz., de revolutionnaire arbeidersbeweging naar de nederlaag voert. Duidelijk is, dat het de belangen van een staatskapitalistisch systeem stellen moest boven de sociale revolutie. Steeds weer werd elk revolutionnaire klasseoptreden benut voor de belangen van het Russische systeem. Nu is het zover, dat de arbeiders van de gehele wereld worden gebruikt als speelbal in het Russische imperialistische spel.

Wat zijn de resultaten? Allereerst wordt het langzaam ontwakende begrip in de klasse, dat zij zichzelf moet bevrijden, door de Kominform-knechten verworpen. De strijdende arbeiders geraken wanneer zij niet oppassen in een staat van disciplinaire knechtschap met betrekking tot het staatskapitalistische Rusland. Het streven is dus fnuikend voor het werkelijk communistisch inzicht van de massa. Ten tweede, worden eenvoudige strijdende arbeiders, bij wie een opklaringsproces inzake de uiteindelijke bevrijdingsstrijd van hun klasse begon baan te breken, afgeschrikt door de steun, die zij door hun acties menen aan Rusland te verlenen. Een deel van hen dreigt daardoor weer terug te vallen in het nationale, dus westers-monopolistische front. Voorts brengt deze verscherping van de imperialistische tegenstellingen met zich mede, dat tegen elk zelfstandig optreden van de arbeiders nu direct door de eigen heersers front wordt gemaakt op een wijze, die tot nu toe ongekend was. Dat wil zeggen, de reactie, de fascistische tendenzen zijn overal versterkt. Het rode fascisme versterkt aldus het westerse fascisme en dat in een tijdvak, dat de arbeiders bezig waren eigen, nieuwe strijdvormen te zoeken.

We zijn een moeilijke periode ingegaan voor de arbeidersklasse. Zonder enige twijfel stellen wij vast: de strijd van de arbeidersklasse moet voortgaan. Het bewustwordingsproces, van de noodzaak van eigen strijd en eigen organisatie, gericht op eigen doel, op het werkelijke communisme, dat bewustwordingsproces moet voortgaan. Nu, meer dan ooit te voren, zal bij iedere actie van de arbeiders gepleit, gestreden en gewaakt moeten worden, dat de arbeiders met eigen doel en met eigen organisatie de strijd ingaan. Zij zullen zich moeten keren tegen de dwang en de knevelarij van hun heersende klasse en staat, delen van het front der monopolie-kapitalisten. Maar evenzeer zullen zij stelling moeten nemen, tegen elke poging om hen in het discipli-

SPARTACUS NEERGESLAGEN?

Jawel! Velen gefusilleerd, anderen in concentratiekampen, weer anderen zich verstekend voor dreigende arrestatie. Spartacus vernietigd. Zo was het in Nederland April 1942.

Maar wie eenmaal de vonk van Spartacus goed in zich voelt gloeien, wie eenmaal gegrepen is, door de geest van verzet tegen dwingelandij en uitbuiting, die kan niet rusten, niet berusten.

Reeds in Juni 1942 kwamen de eerste kameraden uit diverse plaatsen opnieuw in een kleine bijeenkomst bijeen. Daar werden de maatregelen tot geleidelijke aanknopings van de verbanden in het land genomen. De volgende maand verscheen wederom een intern bulletin „Spartacus”. „Nu tijden wij uit, gelijk zij uitgetogen. Uw vaan in de handen en in de harten Uw moed.” Dat waren de eerste woorden, woorden van afscheid aan hen, die waren gevallen. Toen kwam enige maanden daarna de verrassende ontmoeting met Kees, die aan arrestatie ontkomen, in zijn illegaliteit de organisatie van het solidariteitswerk was begonnen en de anderen zocht. Zo kwam opnieuw de formatie tot stand.

Strijd tegen de imperialistische oorlog. Strijd tegen elk imperialisme, bleef de dragende gedachte van het werk. Maar, waar reeds in de voorafgaande periode de theoretische arbeid was begonnen, over de wijzigingen, die de structuur van het kapitalisme en daarmee de positie van de arbeidersklasse had ondergaan; over het karakter van Rusland; over de rol van de vakbeweging en de oude partijen; daar werd in deze tweede periode van Spartacus in de bezettingstijd, aangevoeld, dat de beweging zich ernstig moest bezinnen over dit alles, om klare taal te kunnen gaan spreken, over het verdere optreden van de klasse.

En in de toen gemeenschappelijk begonnen studie

naire keurslijf en het front der staatskapitalisten van Russische huize te plaatsen.

Wie zullen die propaganda voeren? Wie zullen dat inzicht bevorderen? Dat moeten doen alle klassebewuste krachten in de bedrijven. Overal zullen propagandakamers hun scholende arbeid moeten verrichten. Voor I.F.B.K. en voor Spartacus ligt hier een ontzaglijke taak. Allen, die het met ons eens zijn, wordt de vraag voorgelegd: moet ge niet helpen aan de versterking van de nieuwe beweging in de klasse, die van alle kanten besprongen wordt? Spartacus kent zijn oude plicht, het voeren van de propaganda voor internationale solidariteit en zelfstandige klasseactie. En zij zegt, met Karl Liebknecht: Wij zijn er en wij blijven er. En ons zal de zege zijn. Trotz Alledem.

KAMP 1948

Nauwelijks wordt de zon wat sterker, of de aanmeldingen voor ons kamp komen binnen-vloeiend en als het op deze wijze doorgaat, zijn we binnen niet al te lange tijd volgeboekt. Maar wat praten we toch over de aanmeldingen. Dat komt toch zeker in orde.

Belangrijker is, dat de deelnemers weten, dat ze niet meer zelf voor hun broodmaaltijd behoeven te zorgen. Dus geen boterpotjes meer in de koffer, of een half onsje rookvlees de matras.

En wat zo prettig is, wat heel plegt een wandeling gaat maken in de omgeving wordt door de service van onze kampouders gezorgd, dat de maaltijd wordt nagebracht, zodat wij niet aan vaste tijd van thuis komen gebonden zijn.

Dus vrienden, aanmeldingen en stortingen bij Kees v. d. Kuil, 1e Oosterparkstraat 127 II, Amsterdam, Oost.

Een volgende keer wat meer over outillage en omgeving.

Werkgroep „Vacantiewerk”.

werd principieel langs historisch-materialistische weg het geheel kapitalisme en zijn verdere ontwikkeling van alle kanten doorzocht. Het bulletin groeide uit tot maandblad. De organisatie verbreedde en versterkte zich. Nieuw inzicht brak baan en naar nieuwe organisatievormen werd ijverig gestreefd. De eerste pogingen worden gedaan om onder de naam „Arbeiders eenheid” op nieuw tot bedrijfscomité's te komen. In verschillende plaatsen van het land vonden verder, ondanks de daaraan verbonden gevaren, besprekingen over het studiewerk plaats. Wij denken aan Amsterdam, Rotterdam, Den Haag, Arnhem, Zwolle, Enschede enz. Twee brochures werden uitgegeven: „De perspectieven van het imperialisme en de taak van de revolutionnaire socialist” en „De strijd om de macht”.

Nog later verschenen in Amsterdam en Rotterdam afzonderlijke Spartacus-Weekrevue's. En zelfs in de hongerperiode, tevens de periode van het stopleggen van trein-, tram- en autoverkeer, ging het werk regelmatig voort. Als het kon werden de verbanden door weer en wind onderhouden per gamelle fiets, als het niet anders mogelijk was, dan moesten de kilometers tussen Amsterdam, Den Haag en Rotterdam te voet worden afgelegd. Maar het werk moest voort gaan. Want Spartacus, dat is geest en daad. Spartacus, dat is het plichtsgetrouwe, uit overtuiging gedragen verzet.

Zo kwam het einde van de oorlog, de wapenstilstand, waaronder Europa nog steeds leeft. Spartacus stond klaar, om ook onder de nieuwe verhoudingen het werk te doen, een lichte fakkel te zijn voor de arbeiders op de nieuwe weg, die zij hebben te gaan.

Daarover in het volgende nummer.

Wat ons opviel

„Maar tenslotte ligt onze veiligheid in de afweerkracht van West-Europa. Wat West-Europa nodig heeft is een defensieve alliantie, zo sterk, dat Rusland zich wel tweemaal bedenken zal, voor het waagt in de binnenlandse politiek der Westerse staten actief in te grijpen. Nog is een machtig leger, waarvoor Engeland de instructeurs, Amerika de wapens en West-Europa de manschappen levert.”

Parool, Maandag 15 Maart.

In Engeland worden de baantjes verdeeld. Amerika doet zaken en..... de Europese arbeiders mogen de kastantjes uit het vuur halen. Zo'n onafhankelijk Dagblad heeft die zaak maar weer goed bekeken!

Wat die arbeiders betreft, met een beetje progressieve politiek krijg je ze wel, waar je ze hebben wilt! Met wat mooie woorden en aardige praatjes het levenspeil zachtjes omlaag drukken ter einde de Amerikaanse wapenleveranties te kunnen betalen, en verder zoet houden met wat kruimeltjes uit het Amerikaanse lullekderland.

Of het zal lukken?

Werft nieuwe abonne's voor „Spartacus”

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Niet „Links” niet „Rechts” Maar vooruit naar het klassefront

De tegenstellingen tussen de grote imperialistische machten verscherpen zich van dag tot dag. De wereld snelt met grote vaart naar een nieuwe wereldoorlog. De gebeurtenissen in Griekenland, Tsjecho-Slowakije, Palestina enz., zijn daarvan even zovele bevestigingen. Bewijzen daarvoor zijn echter evengoed politieke verdragen tussen verschillende naties, zoals b.v. het de vorige week te Brussel door de West-Europese staten ondertekende vijf-landen-pact.

Deze sombere verwachtingen, drie jaren na de algemene jubel over de vernietiging van het „oorlogszuchtige” en „barbaarse” Duitsland, zijn thans algemeen. Dwars door elkaar heen zien we bewegingen ontstaan voor de Verenigde, al of niet socialistische, Staten van Europa, voor Federale wereldregering enz. Allen zijn uitgingen van de algemene vrees voor het verschrikkelijke perspectief ener nieuwe wereldoorlog.

Wij weten, dat die bewegingen hun oorzaak vinden in deze algemene angst. Maar nodig is, onomwonden uit te spreken, dat zulke, uitsluitend op wensen gebaseerde stromingen, in het werkelijke politieke gebeuren voor de bevordering van vrede, vrijheid en welvaart van nul en gener waarde zijn. Wanneer wij zien, dat dezelfde toonaangevende mannen, die in deze bewegingen op de voorgrond treden, de leiding in staat en maatschappij hebben, dan weten wij bij voorbaat, dat zij ook langs deze weg niet anders beogen, dan hetgeen zij aan de conferentietafels der diplomaten trachten te bereiken. Zo hebben deze bewegingen slechts de strekking enerzijds uitlaatklop te zijn, geruststelling voor de massa dat de eigen leiders toch al het mogelijke doen om het dreigende gevaar te keren, anderzijds welbewuste pogingen, de massa psychologisch rijp te maken, organisatorisch in te schakelen bij de frontvorming der kapitalistische krachten.

Men moge dit als pessimisme, of als laster beschouwen, feiten zijn koppige dingen en men zal moeilijk kunnen ontkennen, dat de Churchills beruchte oorlog-drijvers zijn en dat de buitenlandse politiek van sociaal-democratische regeringen, zoals in Engeland, zich in werkelijkheid niet onderscheidt van die van burgerlijke politieke figuren.

Evenmin zal men tot een andere conclusie kunnen komen, dan dat b.v. in het eigen land, de katholieke-sociaal-democratische regering een koloniale politiek voert, die gericht is op een verdeel en heers-systeem, teneinde de Nederlandse kapitaalbelangen veilig te stellen.

En hiermede raken wij dan ook de wezenlijke kwestie. Ook een wereldoorlog beoogt tenslotte toch niet anders — zij het op reusachtige schaal — dan wat een politieke actie op Java is, n.l. met militaire middelen de eigen machtspositie te handhaven of te versterken. Dat wil zeggen, dat al deze „hoogstaande” figuren, dienstbaar en verknocht zijn aan hun stelsel. Zij bevorderen zijn macht en bij alles wat zij zeggen, doen en nalaten, staat dit voorop. Wie zal geloven, dat wat de heren diplomaten niet gelukt in Lake Success, in de gebouwen van de U.N.O., de wereld één te maken, dat hun dit wel gelukken zal wanneer zij op propagandaverzamelingen gaan spreken. Is er iemand, die waarschijnlijk zou kunnen bestrijden, dat deze bijeenkomsten slechts dienstbetoon kunnen zijn, aan één of ander machtsstreven van een heersende klasse?

Is er ook maar iemand, die meent, dat hetgeen West-Europese leiders daar trachten te bereiken, of althans te propagereen, verbonden als zij zijn met het gehele West-Europese en Amerikaanse kapitalisme, door de leiders van het andere machtscentrum (Rusland) zal worden beschouwd als oprecht gemeend wereld-altruïsme? Geeft het gehele optreden in Amerika en Europa ook maar een enkele aanwijzing, dat zulke idealistische taal ernstig genomen kan worden?

Vervolg van alles, wat zich communist noemt. Van alles, wat maar een glimp van sympathie daarvoor laat blijken, tot

de arrestatie van de dochter van de wereldberoemde Madame Curie toe, die alleen naar Amerika ging om een paar lezingen te houden over de Spaanse republiek, dat beeldt de werkelijke stemming. Gewroet enerzijds in besturende colleges in Europa, door de Russophielen, het pogen om hen daaruit te bannen door de anderen, dat symboliseert beter dan iets anders, de geestesgesteldheid aan beide zijden.

Niet alleen door het dreigende oorlogsgevaar heeft ook de arbeidersklasse van de gehele wereld met dit probleem van de groeiende imperialistische tegenstellingen te maken.

De economische en militaire bewapening in beide fronten, brengt enorme lasten met zich mee. Grote legers, enorme oorlogsindustrieën, schepping van geweldige militaire uitrustingen, leggen niet alleen zware lasten op de arbeidersklasse, maar zij veroorzaken, dat de voorziening van directe levensbehoeften niet kan worden verzorgd. Welk imperialistisch front men ook beschouwt, overal wordt de arbeidersklasse gedrukt en uitgebuit. De arbeiders van de gehele wereld hebben geen belang bij één van beide imperialistische machten.

Maar elk van die imperialismen is er op uit, eigen macht, tegenover die van de tegenstander, zo groot mogelijk te doen worden, eigen machtsorganisatie te vervolmaken, nauwkeurig in elkaar te doen sluiten. Elke imperialistische macht heeft er belang bij de posities van zijn tegenstander te desorganiseren. Dat geldt evengoed het dode als het levende materiaal. Het levende materiaal? Dat zijn wij!

Uit de tweede wereldoorlog bleef over, dat bureaucraten der oude z.g. arbeidersbeweging van Rusland en het Westen, hun organisaties, die allen waren gebruikt om de overwinning op Duitsland te helpen bevestigen, verenigd waren in een wereldvakverbond. De nieuwe internationale posities eisen nu, dat elk van die organisaties plaats neemt in het ene of andere imperialistische front, zoals die nu opnieuw zijn geformeerd. Rusland wil het westerse levende materiaal, de arbeidersklasse van West-Europa, gebruiken tot desorganisatie van het apparaat van zijn imperialistische tegenstanders. Het ziet met graagte de onrust, die als gevolg van